

Spravodlivo rozhorčení Srbi odkazujú všetkým užitočným idiotom a pokrytcom: "... A AKÝ TRANSPARENT STE NIESLI, KEĎ BOMBARDOVALI JUHOSLÁVIU?"

- CZ24 News | 7. dubna 2022

Nevzopreli sa oficiálnemu stanovisku štátu, ktorý v basketbalovej Eurolige zastupujú. Hráči srbskej Crvanej zvezdy pred zápasom 5. apríla 2022 na palubovke litovského Žalgirisu Kaunas počuli z tribún ohlušujúci piskot a bučanie kvôli tomu, že nedržali transparent v ukrajinských farbách so sloganom „stop vojne“.

Aby klub ochránil aspoň svojich hráčov, snažil sa dať jasne najavo, že ide o politické rozhodnutie. Srbský tím ale počas zápasu, aj po ňom, čelil nenávisti.

„Crvena zvezda ako športový klub a reprezentant Republiky Srbsko, ktorá zaujala jasné stanovisko ku konfliktu na Ukrajine, sa riadi oficiálnym postojom našej krajiny. V oficiálnej komunikácii s Euroligou a Žalgrisom nám bolo pár dní pred zápasom v Litve jasne povedané, že politizácia nebude povolená a stretnutie nebude obnášať transparent vo farbách žiadnej krajiny,“ píše sa vo vyhlásení.

Srbi šokovali, opäť v zlom. Odmietli podržať transparent „Zastavte vojnu“

Klub dodal, že sa zastáva hráčov, ktorí „neoprávnene schytali kritiku, pretože zastávajú rovnaké hodnoty ako klub“. „A to je mier, koniec tejto vojny a utrpenie nevinných civilistov a detí!“

Crvanej zvezde prekážali vulgárne pokriky na klub aj celé Srbsko a vyjadrila nepochopenie nad tým, že sa na stretnutí objavila vlajka NATO.

„Prečo v roku 1999, počas agresie NATO a zabíjania tisícov nevinných civilistov a detí, neniesli basketbalisti Žalgirisu – keď to v tejto súťaži dotiahli až k trofeji – transparent „zastavte agresiu proti Juhoslávii?“ pýta sa klub.

Prečo Srbi v Paríži pri minúte ticha za Chiraca pískali? A kedy konečne začne Európa merať všetkým rovnakým metrom?

Bol Jacques Chirac mierotvorca alebo zločinec? Svet žiali nad jeho smrťou a ospevuje ho. Ale akosi sa zabúda na ten historický fakt, že aj on sa podieľal na vojnových zločinoch NATO v bývalej Juhoslávii. Nemal by byť posudzovaný práve preto takým istým metrom, ako iní politici, vrátane tých, ktorých meno sa nevyslovuje?

Priami zúčastnení v Paríži i diváci po celom svete 26. septembra sledujú na televíznej obrazovke rozlúčku s bývalým francúzskym prezidentom Jacquesom Chiracom za účasti prakticky všetkých „dôležitých“....

*Na druhý deň **27. septembra 2019** v tom istom Paríži sa koná semifinále majstrovstiev Európy vo volejbale. Hrá domáce Francúzsko proti Srbsku. Usporiadatelia vyhlásili minútu ticha za zosnulého bývalého prezidenta Chiraca. Zo sektoru srbských fanúšikov sa ozve najprv kde-tu piskot a ojedinelé výkriky, ale čoskoro to prerastie do výrazného skandovania, ktoré znelo ako „bombardoval nás!“*

Transparent napokon držali iba hráči litovského Žalgirisu Kaunas (foto: pravda.sk)

Domáce obecnstvo to odsúdilo piskotom. Samozrejme, do športu politika nepatrí. Hoci, niekto by mohol namietnuť, že v takom prípade do športu nepatrí ani minúta ticha za vojnového zločinca. Ale prečo sa vlastne srbskí volejbaloví fanúšikovia ozvali takýmto nepríjemným spôsobom? Ja sa pamätám, keď bezbranní obyvatelia Beogradu vytiahli transparent – “pučajte na nás sexbomby”. Vtedy im to nepomohlo, rovnako ako teraz. Ja som sa vtedy hanbil, že aj my sme sa nepriamo tejto hanebnosti zúčastnili. Dovolili sme prelety a doplňovanie paliva útočiacim lietadlám nad našim územím.

Svet Jacquesa Chiraca oplakal. Vyzdvihujú ho ako mierotvorcu, ktorý si dovoľil protestovať proti americkej invázii do Iraku v roku 2003, a ktorý údajne (nie sú o tom hodnoverné dôkazy) presvedčil Američanov, aby NATO počas vojny v Juhoslávii nebombardovalo mosty v Belehrade. Pre spravodlivosť treba povedať, že Jacques Chirac bol zrejme jedným z tých lepších lídrov západného

sveta – bol asi najmiernejší z vodcov veľmocí, ktoré sa zúčastnili zločinnej agresie do Juhoslávie.

Pre jeho zmysel pre humor, žoviálnosť a bonvivánstvo, pre jeho bonmoty a bezprostredný štýl komunikácie sa stal veľmi populárnym, najmä u mládeže vznikol doslova jeho kult. Mladá generácia ho už takmer nevníma ako politika, ale ako módnú ikonu zosobňujúcu nostalgiu 70. a 80. rokov. Špecializované značky predávajú tričká s jeho portrétom a citátmi.

Ibaže aj on je jedným zo spoluvinníkov zločinnej agresie NATO proti Juhoslávii spred dvadsiatich rokov, ktorej výsledkom boli tisíce civilných obetí a vďaka používaniu rádioaktívnej munície dodnes pribúdajú ďalšie. Toto bombardovanie bolo zo strany Francúzska nielen podlou zradou Srbska, historického francúzskeho spojenca, ale najmä prebehlo bez súhlasu Rady bezpečnosti OSN, bolo porušením základných princípov medzinárodného práva a porušením základnej zmluvy NATO (Washingtonská zmluva).

Haagsky tribunál ako politický nástroj plne v réžii „víťazov“, im poslužil ako zásterka, aby sa zabudlo na nezákonnosť ich invázie. Všetku vinu diania z tých čias hodil na Srbov, hoci v procesoch s nimi ťahal dôkazne aj argumentačne za kratší koniec, keď viacerých napokon musel v plnom rozsahu oslobodiť, vrátane prezidenta Miloševića. Západných agresorov, ktorí boli od samého počiatku iniciátormi a podporovateľmi rozvratu Balkánu z 90. rokov, však za ich zločiny nikto nikdy neodsúdil.

Francúzsky prezident Chirac, hoci veľmi dobre vedel, že bombardovanie sa nezaobíde bez tisícov nevinných civilných obetí, proti zločinnej agresii nič nenamietal a účasť Francúzska, ako najvyšší veliteľ francúzskych ozbrojených síl, schválil. Tá krv je naveky aj na jeho rukách a nikto ju z nich už nezmyje.

Ak by niekto sa pokúsil tento fakt relativizovať, tak nech si pre lepšiu predstavu vezme iný prípad, ktorý vôbec nie je až natoľko odlišný, než by sa zdalo na prvý pohľad. Pred vyše 75 rokmi iný prezident, iného európskeho vazalského štátiku sa tiež radšej rozhodol voliť cestu menšieho odporu a vyhnúť sa hnevu veľkého nemilosrdného brata. Vedome či nevedome súhlasil s naložením tisícov ľudí do vlakov a ich odvezení tam, kde im hrozilo... no, v konečnom dôsledku to isté, čo tisícom obetí agresie NATO pri „humanitárnom“ bombardovaní Juhoslávie. V čom je táto situácia odlišná? Samozrejme, v mnohých vonkajších okolnostiach, v rozdielnej obhajobe, ale nie v samotnej podstate: v tom, že išlo o podiel na úkladnej vražde tisícov nevinných ľudí.

Reakcia a hodnotenie „demokratického“ sveta na tieto dva prípady je však diametrálne rozdielna: kým jeden z prezidentov má byť zločincom, ktorého meno sa ani nepatrí vysloviť, druhý je podľa nich vyvoleným poslom demokracie a ľudských práv zo Západu, toho jediného garanta spravodlivosti a humanity vo svete.

Dokedy ešte nás bude tento dvojité meter masírovať a dokedy sme ho ochotní tolerovať?

Dejiny ľudstva sa opakujú. Sinusoida. Len si ich treba opakovať. Repetitio est mater studiorum-Scientiae

[ZDROJ](#)